

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság**  
**5.Bf.102/2015/7. szám**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2015. év december hó 4. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

**Í T É L E T E T:**

Az emberölés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 20.B.35/2014/33. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott halmazati büntetését különös visszaesővel szemben tekinti kiszabottnak.

A Budapest Környéki Törvényszéken a bűnjeleket helyesen Bny.130/2014. bűnjelszám alatt kezelik.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

**I N D O K O L Á S:**

A Budapest Környéki Törvényszék a 2014. december 19. napján kelt 20.B.35/2014/33 számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettében (Btk.164.§ (1) és (8) bekezdés I. fordulat) kifosztás büntettében (Btk. 366.§ (1) bekezdés b) pontban.

Ezért őt halmazati büntetésül 9 év börtönre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A korábbi 2 év börtönbüntetésből engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe beszámítása, a bűnjelek és a bűnügyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére téves minősítés miatt súlyosításért, a vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.499/2014/5 számú átiratában az ügy elbírálására nyilvános ülés kitűzését indítványozta bejelentve, hogy azon nem vesz részt.

Az ügyészi fellebbezést súlyosítás végett tartotta fenn.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartva folytatta le az eljárást. Túlnyomó részt megalapozott tényállást állapított meg, mely tényállás kiegészítendő azzal, hogy a vádlott műanyagtalpú szövetcipőt viselt. A vádlott korábban nem ismerte a sértettet és nem volt tudomása a sértett fejlődési rendellenességéről.

Az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének és okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére. A minősítést törvényesnek tartotta azzal, hogy a vádlott a testi sértés büntettét eshetőleges szándékkal követte el, mert a fejre irányzott közepes erejű rúgás esetén reálisan

számolnia kellett azzal, hogy súlyos, esetleg életveszélyes agysérülést is okozhat és eziránt közömbösséget mutatott.

Továbbító súlyosítóként indítványozta értékelni, hogy a vádlott visszaeső, a kifosztás tekintetében pedig különös visszaeső. A különös kegyetlen elkövetést a súlyosító körülmények köréből mellőzendőnek tartotta. Arra hivatkozással, hogy a megemelt büntetési tétel felső határa 18 év és a súlyosító körülmények túlsúlya miatt az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kiszabott szabadságvesztés súlyosítását, egyebekben az ítélet helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen a vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság felderítette a tényállást és abból helyesen vont következtetést arra, hogy a vádlott testi sértés büntettét követte el. Az időmúlásra tekintettel a büntetés enyhítését kérte.

A vádlott eltúlzottnak tartotta az ítéletet és lényegében megismételve a tárgyaláson előterjesztett védekezését arra hivatkozott, hogy hamis tanúvallomások alapján ítélték el. Állítása szerint a lányoknak nem volt indoka félni tőle, a sértett volt az, aki felé ment és támadott, ő pedig addig bántalmazta, amíg ez a támadás fennállt. Utalt arra is, hogy nem tudott arról, milyen betegsége van a sértettnek. Elismerte, hogy a sértett telefonját felvette, előadta, hogy a rendőrök azt mondták neki, hogy meghalt a sértett és soha nem szabadul, ezért meg akarta ölni magát. Az ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

A bejelentett fellebbezések nem alaposak.

Az ítélet tábla a bejelentett kétoldalú fellebbezések folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Felülbírálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le.

A vallomások felolvasása a hatályos eljárásjogi szabályok alapján történt.

Az elsőfokú bíróság az eljárást kellő körültekintéssel, részletesen lefolytatta, a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából a releváns bizonyítékokat feltárta. Azokat egyenként és összességében okszerűen, a logika szabályainak ellent nem mondóan értékelte és nem tévedett akkor sem, amikor az általa megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

Az elsőfokú bíróság túlnyomórészt megalapozott, a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól mentes tényállást állapított meg.

A tényállás azonban személyi és történeti részében egyaránt kiegészítésre szorul.

Az ítélet tábla a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján a tényállást a vádlott előélete tekintetében azzal egészíti ki, hogy a vádlottat a Budaörsi Járásbíróság a 2015. július 7. napján hozott ítéletével hivatalos személy elleni erőszak büntette és testi sértés büntettének kísérlete miatt nem jogerősen 3 év 10 hónap szabadságvesztésre ítélte.

Az ítélet 3. oldal 2. bekezdésének 2. mondatát azzal egészíti ki, hogy a vádlott műanyagtalpú szövetcipőt viselt.

Az ítélet 3. oldal 2. bekezdésének utolsó mondatát azzal egészíti ki, hogy a mentőket 2:16 órakor értesítették (OMSZ mentési dokumentációs lap nyom. ir. 301. oldal).

Az ítélet 3. oldal 3. bekezdését kiegészíti azzal, hogy maradandó fogyatékoság a sértettnél nem alakult ki (elsőfokú bírósági írat 25. oldal kiegészítő igazságügyi orvosszakértői vélemény).

A vádlott a sértettet nem ismerte, a vádlottnak nem volt tudomása a sértett fejlődési rendellenességéről.

A fentiek szerint kiegészített tényállás már hibáktól mentes, így az irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság részletesen eleget tett indokolási kötelezettségének.

Számot adott arról, hogy a rendelkezésére álló bizonyítékok közül, mely bizonyítékot, mely körben és miért fogadott el, illetve mely bizonyítékokat és mely körben nem tartott valónak.

Az elsőfokú bíróság részletesen elemezte a vádlott nyomozati és tárgyalási vallomását. Helytállóan rögzítette azt, hogy vallomása csak annyiban fogadható el, amennyiben más bizonyítékok nem cáfolják, illetve azt alátámasztják.

Az elsőfokú bíróság helyesen vetette el a vádlott azon védekezését, hogy a vádlott zaklatása miatt ő védte meg a tanú1-t és a sértett volt az, aki megtámadta őt, ezért került sor a sértett bántalmazására. Ezt a vádlotti állítást a tanú1, a tanú2 és a tanú3 tanúk határozottan és egybehangzóan cáfolták, állítva, hogy a sértett nem volt provokatív, nem volt tiszteletlen, nem szolgáltatott okot a bántalmazásra (8. sorsz. tjkv. 12., 19., 22-23. old.).

Az eljárás során arra sem merült fel adat, hogy a tanú1 ismerte volna a vádlottat vagy a sértettet, illetve bármilyen okból érdekelt lett volna terhelő vallomás tételében. Egyebekben ilyen okra a vádlott sem hivatkozott.

A bántalmazás lefolyását illetően az elsőfokú bíróság törvényesen fogadta el a szemtanúk, a tanú1, a tanú2 vallomását, a vádlott részben nyomozati és tárgyalási vallomását, valamint az objektív, természettudományos alapon nyugvó igazságügyi orvosszakértői véleményt, amely a szemtanúk nyilatkozatait támasztotta alá.

A tanúvallomások és az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján az elsőfokú bíróság nem fogadta el a rendőri jelentésben írtakat (ítélet 12. oldal 1. bekezdése).

Ugyanakkor az ítélet 11. oldal 5. bekezdése a bizonyítékok között felsorolja a rendőri jelentést, amely tartalmazza azt is, hogy a szemtanúk, valamint a vádlott milyen nyilatkozatokat tettek.

Az állandó bírói gyakorlat szerint a rendőri jelentésben rögzített tanúvallomások, vádlotti nyilatkozat a megkövetelt törvényi előfeltételek hiánya miatt figyelembe nem vehetők a bizonyítékok között, ezért a rendőri jelentésben idézettek a bizonyítékok köréből az ítélet tábla kirekesztette és a rendőri jelentésben írtakat csak annyiban fogadta el, miszerint az ismeretlen sértettnél írat nem volt és a helyszínen nagy mennyiségű vért találtak. (IH 2005. év 7.)

A sértett telefonjával kapcsolatos, többször módosított vádlotti állítást helyesen nem tartotta elfogadhatónak az elsőfokú bíróság, mert a vádlotti előadást a fenti tanúk egybehangzó vallomása megcáfolta.

Az igazságügyi pszichológiai és pszichiátriai szakvéleményben foglaltak megfelelnek az egyéb bizonyítékokból levonható következtetéseknek és magyarázattal szolgálnak a vádlotti védekezés struktúrájára is.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

A vádlottnak a nyilvános ülésen megismételt védekezése a bizonyítékok mérlegelését támadta, amely a másodfokú eljárásban a jelenleg hatályos perrendi szabályok értelmében eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményeit törvényesen minősítette. Mivel a vádlott a cselekményét a 2012. évi C. tv. 2013. július 1-jei hatályba lépését követően követte el, szükségtelen volt a Btk. 2. § (1) bekezdésére történő hivatkozás.

Az ítélet 12. oldal 5. bekezdésében írt jogi okfejtés helytálló, megfelel a hatályos bírói gyakorlatnak és a Legfelsőbb Bíróság 3/2013.BJE. döntésében foglaltaknak. Ez azonban azzal egészítendő ki, egyetértve az ügyészi indítvánnyal, hogy a cselekményt a vádlott eshetőleg szándékkal követte el, mert a vádlottnak a bántalmazás módjából számolnia kellett az életveszélyes agysérülés bekövetkezésének lehetőségével, de eziránt közömbösséget mutatott. Így az eredmény tekintetében nem a tudatos gondatlanság, hanem az eshetőleg szándék állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket részben sorolta fel helyesen.

A súlyosító körülmények köréből az ítélet tábla mellőzte a különös kegyetlenséggel elkövetést, mert a vádlott által megvalósított bántalmazás az átlagot lényegesen meghaladó, embertelen, brutális elkövetési módnak nem minősül. Ugyanakkor további súlyosítóként értékelte, hogy a vádlott a Btk. 459. § (1) bekezdés 31. pontjában meghatározott visszaeső, a kifosztás büntette tekintetében pedig a Btk. 459. § (1) bekezdés 31. a) pontja szerinti különös visszaeső. Ezt az elkövetői minőséget egyúttal szükségesnek ítélte az ítélet rendelkező részében is feltüntetni.

Az enyhítő körülmények köréből mellőzte a tudatos gondatlanságra utalást, valamint a vádlott fiatal felnőtt voltát, mivel az csak büntetlen előélet esetén és 21. életévet be nem töltött vádlott esetén értékelhető enyhítőként.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál helyesen hivatkozott a Btk. 81. § (1), (2) és (3) bekezdésére és a Btk. 89. § (1), (2) és (3) bekezdése értelmében helyesen határozta meg, hogy a felemelt büntetési tételkeret középértékét meghaladó és a helyesen 14 év felső határt el nem érő szabadságvesztés az, amely összhangban áll a bűncselekmények tárgyi súlyával, a vádlott alanyi bűnössége fokával és a bűnösségi körülményekkel.

Az ítélet tábla a 7 év középértéket meghaladó 9 év szabadságvesztés büntetésnél lényegesen súlyosabb büntetés kiszabására nem látott törvényes lehetőséget, miként arra sem, hogy a kiszabott büntetés tartamát lényegesen enyhítse.

Az elsőfokú bíróságnak a feltételes szabadságra, a feltételes szabadság megszüntetésére, valamint a mellékbüntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint a járulékos kérdések tekintetében hozott rendelkezéseit egyaránt törvényesnek ítélte. Utóbbi körben csak a bűnjel szám nyilvánvalóan elírt számának helyes feltüntetése volt indokolt.

Az ítélet tábla a fent indokoltak alapján a rendelkező részben írtakkal az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyikben az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamában a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

Budapest, 2015. év december hó 4. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.  
a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.  
előadó bíró

dr. Borbás Virág Bernadett sk.  
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 20.B.35/2014/33. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.102/2015/7. számú ítéletében írt változtatással 2015. év december hó 4. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2015. év december hó 4. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:  
Moncz Tímea  
tisztviselő